

Club panoràmic

ÒSCAR GUAYABERO

JORDI BERNADÓ

Aspecte exterior del nou local social de l'Atlètic Terrassa Hockey Club, dissenyat per l'estudi Xavier Vancells Arquitectura XVA

Sóc a Terrassa, a l'Atlètic Terrassa Hockey Club, una entitat esportiva dedicada a l'hoquei herba. Un dels seus socis, Xavier Vancells, és, a banda de jugador aficionat, arquitecte. Semblava lògic que a l'hora d'ampliar les instal·lacions socials li fessin l'encàrrec. Qui millor que un soci per conèixer les necessitats del club? A més, Vancells és un arquitecte amb experiència i porta ja uns anys fent projectes interessants, abans amb Franc Fernández i Carles Puig (FFPV) i des de fa un temps pel seu compte com a Xavier Vancells Arquitectura XVA.

L'edifici parteix de dues idees molt clares: fer difosa la línia entre interior i exterior i abraçar l'edifici preexistent amb una marquesina transitable per dalt i habitable per baix. "És una de les poques pinedes que queden fora del Parc Natural de Sant Llorenç de Munt i vam intentar que, estant dins l'edifici, els arbres hi fossin presents". Tot el perímetre és un joc de vidres que en determinades ocasions esdevenen miralls, o filtres o finestres panoràmiques. Fins i tot hi ha arbres integrats a la marquesina. És difícil trobar alguna línia visual en què no aparegui un pi, o més d'un. Sembla lògic: m'imagino que si els socis vénen al club no és només per jugar a hoquei, sinó també per airejar-se.

La idea de fer-lo transitable també arriba empenya per entendre que l'edifici és alhora aixopluc i seu d'activitats per als socis del club i un mirador de l'entorn. Potser la part que té més sentit és just quan la marquesina voreja la pista de gespa artificial, on mentre parlem entrena un equip francès que fa un *stage* buscant el bon temps. Sorprenentment, però, el mirador no és talaia, sinó paisatge expandit. Quan hi arribes des del pàrquing, la cota del sostre queda a la teva alçada i pots veure-hi per sobre els arbres del darrere. És quan hi pugues que veus la bona perspectiva de la pista de joc i del bosquet de pins que l'envolten.

La idea de fer-lo transitable és perquè l'edifici és alhora aixopluc i mirador de l'entorn natural

La primera fase va ser veure les possibilitats que tenia l'edifici preexistent, que queda al centre de la nova construcció. "Vam treure totes les divisions internes i vam agafar els pilars en H, despulats, com a nexes d'unió amb la part nova". Certament, des de dins, reconeixes els dos espais pel tractament de sostre, negre a la part nova i blanc a l'antiga, però s'ha aconseguit un certa homogeneïtat.

Una altra part interessant és una terrassa que té alguna cosa de peristil romà i molt de balcó al jardí. L'espai queda arrecerat i té zones cobertes no tancades per la pluja o el sol d'estiu. De fet, tota la pell de *deployé* fa a estones de filtre solar i a estones d'aixopluc ventilat. "Vam pintar la planxa del mateix color marró dels troncs i els vidres tenen una làmina de verd com les fulles, no volíem imitar res, però sí afavorir la sensació natural".

L'aspecte luxós de les seues socials com aquesta sempre em fa somriure. Com en aquest cas, l'aspecte cerimonial sovint amaga una economia de recursos considerable. A l'Atlètic Terrassa Hockey Club es mostra amb un mobiliari massa seriós per acollir gent a qui agrada córrer darrere una pilota amb un estic a les mans. En tot cas, la sobrietat interior deixa gaudir del paisatge exterior.

Sembla que les obres d'ampliació no acaben aquí. El fet de ser un club important d'un esport minoritari fa que sovint s'hi organitzin competicions internacionals. Per això ja treballen en la remodelació d'una segona pista i un pàrquing subterrani.

Mentre fem un cafè al bar del club, penso que per les proporcions apaïssades de l'edifici tinc la sensació d'estar en un cinema panoràmic. També conversem sobre el Centre d'Art Huarte, a Navarra, una obra feta encara dins l'estudi FFPV. Es tracta d'un centre cultural que se situa en una mena de gran escocell i s'eleva com una capsula solemne, parasitada per una xarxa que en un futur serà una mena de jardí volant. "La idea del projecte és integrar l'edifici al territori i generar noves oportunitats i crear un espai intermedi entre l'interior i el jardí, sota d'una malla metàl·lica que amb el temps serà colonitzada pel verd".

I mentre parlem, Vancells va dibuixant esquemàticament, i l'envejo terriblement per tenir l'habilitat d'explicar, amb tres ratlles, un edifici. Crec que perquè això sigui possible s'han de donar dues condicions, que qui dibuixa en sàpiga i que l'edifici dibuixat tingui al darrere una idea molt clara, una estratègia contundent. En el cas Xavier Vancells i dels projectes de Terrassa i Navarra, és així.*

Arquitectura